

“Tôi tin rằng mọi cách không gì lay chuyển nổi là mọi con người ao ước một sự đổi mới: khả năng nói lên được những gì mình nghĩ và có tiếng nói và phương cách mình bày tỏ, tin tưởng vào chế độ pháp trị và bình đẳng trong việc thi hành công lý, một chính phủ trong sạch và không ăn cắp của dân, tự do sống theo lẽ tự nhiên của mình. Đây không phải chỉ là những tư tưởng của Hoa Kỳ. Đây là quyền con người... Những chính quyền bạo ngược và những quy định này sau cùng sẽ đổ vỡ, thành công hay và an toàn hay. Đàn áp tư tưởng không bao giờ thành công trong việc tiêu diệt nó... Chính quyền của dân và do dân đặt ra một tiêu chuẩn cho mọi người nên giữ quyền hành. Mọi người chỉ có thể duy trì quyền lực qua sự đồng thuận, không phải ép buộc. Mọi người phải tôn trọng quyền của tất cả và tham dự vào một tinh thần dung nạp và dung hòa. Mọi người phải đặt quyền lợi của nhân dân và họ đặt ra những chính đáng của tiến trình chính trị lên trên quyền của mình. Không có những yêu cầu đó, bạn chỉ không ngừng tạo nên một nền dân chủ thất bại,” Tổng thống Barack Obama khi nói tại viện Đệ Nhất Cairo.

Trong khi chúng ta đang nói lên những nguyên lý bất di bất dịch đó thì ở bên kia cửa sổ, chính quyền Trung Quốc đang cố tìm cách phá vỡ những nguyên lý đó, những cũng đang thử thách chúng ta cho thấy một chính quyền không thể hiện được những nguyên lý đó luôn luôn lo sợ chính nhân dân mình.

Cách đây 20 năm, sinh viên, thanh niên, trí thức, công nhân Trung Quốc đã tổ chức một cuộc biểu tình hoàn toàn bất bạo động, kéo dài suốt thời gian ông Hồ Diệu Bang, chủ tịch bí thư đảng Cộng Sản Trung Quốc qua đời vào ngày 15 Tháng Tám cho đến đêm ngày 3 rạng ngày 4 Tháng Sáu năm 1989. Cái chết của ông Hồ Diệu Bang, lãnh tụ đã bắt buộc phải tổ chức vì ông đã dám công khai ủng hộ cho dân chúng, đã khiến nhiều ngàn người, đa số là thanh niên, tập tụ tại quảng trường Thiên An Môn để tang và bày tỏ sự ủng hộ cho chính kiến của ông. Chính quyền càng cấm đoán thì thanh niên càng hăng say. Cuộc biểu tình ngày càng lan ra trên toàn quốc, đầu tiên là các trường đại học, sau đến các thành phố lớn nhỏ. Ngay một thị trấn nhỏ sát với sa mạc Gobi cũng đã có những cuộc biểu tình đòi dân chủ. Thời kỳ của báo chí Trung Quốc, lúc đó là đầu tiên được cho biết có trên 400 thành phố có các cuộc biểu tình của sinh viên và công nhân.

Một quốc gia dân chủ, chính quyền sẽ tìm cách để thỏa mãn những nguyện vọng biểu tình. Có thể có đồng ý, có thể có xô xát, nhưng rồi nếu nguy hiểm và nguy hiểm của toàn dân thì chính phủ đó sẽ bước ra khỏi và một chính phủ khác lên thay, sẽ cấm mọi người nghe tiếng nói của cộng tri nhân. Những chế độ độc tài độc đảng như Trung Quốc thì phần lớn của chính quyền là lo sợ. Họ sợ một quyền kiểm soát, họ sợ một quyền hành, họ sợ bất ổn định. Và vì sợ họ hợp nhau lại để áp dụng. Một người nào đó trong nhóm họ, Tổng Bí Thư Triệu Tử Dương, không đồng ý, muốn cải thiện theo yêu cầu của các nguyện vọng biểu tình, liên lạc cách thức và quần thúc đẩy gia.

Những gì sau đó đã trở thành lịch sử. Một vụ thảm sát xảy ra, nhưng không phải chính quyền trung ương Thiên An Môn thì cũng trong thành phố Bắc Kinh. Những người dân Bắc Kinh, bất bình trước cảnh binh sĩ súng ống đầy đủ, thiêu hủy nhà, chôn nhà, thậm chí công nhân thanh niên tay không cầm súng, đã nổi giận. Họ lập rào chắn và ném đá vào những đoàn quân xa. Những quân nhân trẻ, sợ hãi, đổ xô chạy trên cầu bắc, đã bị ném xuống vào đám đông. Số người chết, bị thương không rõ. Hai hàng thập tự đỏ Trung Quốc, ngay sau cuộc thảm sát, loan báo 2,600 người thiêu hủy. Những sau đó họ đã chỉ ra báo cáo rằng nói vậy và chính quyền nói chỉ có 241 người thiêu hủy, 7,000 người bị thương. Những con số này thật khó tin ngay cả đối với dân chúng Bắc Kinh lúc đó đã chứng kiến sự thảm sát. Ngoài sự thảm sát, một số không biết bao nhiêu người bị đi tù, nhiều trăm người khác phải bị nhốt đi lưu vong.

Đó là chuyện 20 năm trước. Suốt từ lúc đó chính quyền trung ương công nhận là vụ này đã xảy ra. Một trang sử đen máu đã bị xóa bỏ, một đau nhân chứng còn đó, hình ảnh còn đó.

Những Trung Quốc ngày nay đã khác hẳn Trung Quốc lúc đó. Đây là một quốc gia đang muốn trở thành cường quốc của thế giới, đang muốn tìm cách thay thế Hoa Kỳ và đang tự hào là thế kỷ 21 là thế kỷ của Trung Quốc. Những đây cũng là quốc gia mà nhà cầm quyền trung ương đi ngược lại sự thật.

John Simpson, một nhà báo của đài BBC, đã từng thu thập về vụ Thiên An Môn đã rất đúng khi nhận xét, “Có một số thiếu tin, một số lo lắng, tâm điểm của một chế độ mà mọi phe phái đi đến khác đã thành công vượt bậc về kinh tế và ngay cả xã hội nữa.” Và sự dĩ nhiên vậy theo Simpson chính là vì giới lãnh đạo vẫn còn bị ám ảnh bởi những điều mà anh thấy cách đây 20 năm, “Khi tôi rời Bắc Kinh vào Tháng Sáu năm 1989, tôi đã phải đi qua các con hầm để tránh quân đội để tránh tránh các địa điểm. Và nhiều lần tôi thấy được công an, đến cảnh sát và trở lại của những Công nhân bị tàn phá thành những gò chôn hay thiêu hủy. Một lần tôi thấy thiêu hủy của một người cảnh sát đến để trong chiếc xe đã bị đốt. Một người nào đó đã đổ vào miệng xác chết một điều thu thập và đi nghiêng cái nón cảnh sát của anh ta. Những cảnh như vậy đã ám ảnh đến những Công nhân Trung Quốc từ đó đến nay.”

Và ám ảnh đó đã trở thành một mối cảm sợ hãi. Khi John xin chiếu khán vào Bắc Kinh để thu thập về vụ kinh nghiệm 20 năm, anh đã bị từ chối. Sự quá đến nỗi chính quyền cho đóng cửa quan trọng. Các nhà báo ngoại quốc tìm đến để thu thập quang cảnh không được cho vào, và khi họ đến thu thập bên ngoài quan trọng, công an cầm dùi cui dù che không cho họ quay phim, chụp hình. Trong khi đó những người có dính líu đến vụ Thiên An Môn vẫn tiếp tục bị theo dõi, đàn áp, sách nhiễu một cách nhảm nhí, và bị tước quyền sinh sống. Một người

trong đám họ, một thầy giáo, sau khi bị tù bốn năm, trở về đi dạy học, đã bị đuổi khỏi 17 trường trong 16 năm qua. Chính John Simpson đã phàn nàn, “Thật xấu hổ khi nhiều viên chức thông minh, học lực cao, năng nổ mà có lẽ rất có cảm tình với các sinh viên, đã tìm cách làm hỏng và đó là ‘mất số cũ’ hay chính là luôn nói chuyện đã không xảy ra.”

Như Tổng Thống Obama đã nói, chính quyền báo và nhân quyền và dân quyền và lâu và dài số bốn và ng và phồn vinh hơn. Chân lý đó không biết bao giờ các chế độ độc tài mới hiện ra.